

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3004/2019
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божицара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Граић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и ВВ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/19 од 08.05.2019. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/19 од 08.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/19 од 08.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 868/2018 од 08.02.2019. године, одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда. Одбијен је предлог за прекид поступка. Тужбени захтев је усвојен и обавезани су тужени да тужиоцу солидарно плате за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године и то на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 41.823,73 динара са законском затезном каматом од 06.11.2018. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате 16.930,76 динара и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 18.510,00 динара са законском затезном каматом од 06.11.2018. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате 7.420,16 динара. Обавезан је тужени ВВ да тужиоцу плати за период од 01.09.2015. године до 25.12.2017. године на име накнаде трошкова за исхрану у току рада 183.091,58 динара са законском затезном каматом од 06.11.2018. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате 43.417,78 динара и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора 85.706,26 динара, са законском затезном каматом од 06.11.2018. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате 18.891,13 динара. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 79.831,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1473/19 од 08.05.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 868/18 од 08.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и накнаде регреса за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужени су солидарно обавезани да за период од 01.03.2015. године до 31.08.2015. године плате ове накнаде тужиоцу. О праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за регрес у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора поднета је 13.04.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде у односу на туженог ББ је 60.333,73 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић